

3. Деякі питання реалізації Закону України «Про очищення влади» від 16 жовтня 2014р. №563. Постанова Кабінету міністрів України.
4. Про затвердження плану проведення перевірок відповідно до Закону України «Про очищення влади» від 16 жовтня 2014р. №1025-р.-Розпорядження Кабінету міністрів України.
5. Про затвердження Порядку проведення перевірки достовірності відомостей, передбачених пунктом 2 частини п'ятої статті 5 Закону України «Про очищення влади», та форми висновку про результати такої перевірки. Наказ міністерства фінансів України від 03.11.2014., №1100. Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 04 листопада 2014 р. за N 1385/26162
6. Про затвердження Положення про Єдиний державний реєстр осіб, щодо яких застосовано положення Закону України «Про очищення влади» Наказ міністерства юстиції України від 16.10.2014., №1704/5. Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 16 жовтня 2014 р. за N 1280/26057
7. Венеціанська комісія. Попередній висновок щодо Закону України «Про очищення влади» (Закон про люстрацію)(28 листопада 2014 р.) [Електронний ресурс]. - Режим доступу : http://www.hai-yzhnyk.in.ua/doc2/2014%2811%2928.venetsianska_komissiya.php
8. Всеукраїнський тиждень права. Круглий стіл «Люстрація як основний метод очищення влади від корумпованих елементів» [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://sfnuvs.sumy.ua/naukova-dijaln/39-science/547-vseukrajmskij-tizhen-prava-kruglij-stil-lyustratsiya-yak-osnovnij-metod-ochishchennya-vladi-vid-korumpovanih-elementiv.html>
9. Закон про люстрацію. Що доведеться змінити? [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://meest-online.com/ukraine/policy/zakon-pro-lyustratsiyu-scho-dovedetsya-zmynyt/>
10. Шевчук, С.В. Люстрація та ретроактивна справедливість: європейські стандарти захисту прав людини при переході до демократичного правління / С.В. Шевчук // Юридичний журнал. - 2006. - №2. - с. 65-81.
11. Косвінцев, О.М. Люстрація: як українцям очистити владу від «накипу» / О.М. Косвінцев [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://zaxid.net/news/showNews.do?lyustratsiya_yak_ukrayintsyam_ochistiti_vladu_vid_nakipu&objectId=1286662.
12. Перестороги з боку Венеціанської комісії не лякають сучасних «очисників влади». [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://verhoventstvo.com/view/7976>
13. Сахно, О. Що таке люстрація? З досвіду країн колишнього союзу / О. Сахно [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://podrobnosti.ua/oriupol/2005/01/24/175185.Mt1>.
14. Опренко Марія Вакцина від люстрації, або Чому врахування іноземного досвіду при очищенні державної влади є життєво необхідним для України? №38 (1180) 20.09- 26.09.2014 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://zib.com.ua/ua/101523-chomu_vrahuvannya_inozemnogo_dosvidu_pri_ochishchenni_derzhav.html
15. Лавриненко, І. Якщо неправильно проводити люстрацію, вона переростає в репресії / І. Лавриненко [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://ua.racurs.ua/470-yakscho-nepravylno-provodity-lyustraciju-vona-pererostaie-v-represiyi>.

Про стан забезпеченості життєдіяльності деяких об'єктів установ виконання покарань

Колб О.Г., доктор юридичних наук, професор, директор ННПП НАВС
Ліховицький Я.О., здобувач Ужгородського національного університету

Постановка даного питання у зазначеній площині обумовлена тим, що, по перше, таким чином можна визначити вузькі місця в діяльності прокуратури, що пов'язана із здійсненням прокурорського нагляду у сфері виконання покарань України, та її потенційні резерви і можливості у цьому напрямку, а, по-друге, наблизити її функціонування до вирішення існуючих проблем виконання та відбудовання покарань в якості учасника кримінально-виконавчих правовідносин, зокрема тих, що пов'язані із забезпеченням безпеки суб'єктів і учасників діяльності у сфері виконання кримінальних покарань.

Додатковим аргументом з цього приводу виступає та обставина, що в нормативно-правових актах, що стосуються організації прокурорського нагляду, предмет якого визначений в ст. 26 Закону України «Про прокуратуру» [1], не досить чітко виписана процедура та питання, які підлягають перевірці при здійсненні зазначеного нагляду в ДКВС України. Зокрема, в наказі Генеральної прокуратури України від 02 квітня 2012 р. № 7 гн «Про організацію прокурорського нагляду за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах, а також при застосуванні інших заходів примусового

характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян» визначені у загальних рисах наступні питання:

1. Пріоритетні напрями наглядової діяльності прокуратури, до яких віднесено додержання:

- конституційних прав і свобод людини, громадянина, іноземців та осіб без громадянства під час їх перебування у місцях тримання затриманих, установах попереднього ув'язнення, виконання покарань та інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи;

- режимних вимог, порядку та умов тримання затриманих і взятих під варту осіб, відбування покарань засудженими;

- законодавства, спрямованого на запобігання катуванням та іншому жорсткому поводженню із затриманими, взятими під варту та засудженими;

- законів під час провадження оперативно-розшукової діяльності в установах ДПіТС України;

- законів при виконанні покарань, не пов'язаних з позбавленням волі;

- законів у сфері запобігання і протидії корупції у піднаглядних органах та установах;

- законодавства про звернення громадян, забезпечення гарантій належного розгляду та вирішення заяв, клопотань, скарг та пропозицій ув'язнених і засуджених.

Виходячи із змісту визначених у наказі пріоритетів, слід зробити висновок про те, що до їх змісту не ввійшли такі суттєві проблеми, які мають місце у діяльності органів і установа виконання покарань та обумовлюють необхідність підвищення стану безпеки у ДКВС України, як:

а) правовий статус засуджених, основи якого (ст. 7 КВК), основні права (ст. 8) та обов'язки (ст. 9 КВК, а також право на особисту безпеку (ст. 10 КВК) визначені у чинному кримінально-виконавчому законодавстві України (ст. 2 КВК) та в повній мірі враховують конституційні положення з означеного питання [2, с.104-113];

б) крім цього, щодо кожного із ув'язнених під варту та засуджених як об'єктів прокурорського нагляду, мова про які ведеться у наказі Генеральної прокуратури України № 7 гн від 02 квітня 2012 року (громадяни України, іноземці та особи без громадянства), нормативно-правовими актами України визначені особливості як відбування, так і виконання кримінальних покарань, які, без сумніву, мають скласти предмет прокурорського нагляду у сфері кримінально-виконавчої діяльності.

Враховуючи зазначене, логічно було б цим положенням (пріоритетом) доповнити не тільки п. 2 вказаного наказу, але й ч. 1 ст. 26 Закону України «Про прокуратуру», що не тільки б на практиці кореспондувалось би з правовими засобами діяльності прокуратури, які встановлені в ст. 2 даного Закону, але й підвищило б рівень безпеки життєдіяльності в місцях позбавлення волі.

2. У системі прокуратури України визначені не тільки структурні підрозділи, на які покладено функції прокурорського нагляду за додержанням законів при виконання судових рішень у кримінальних справах, а також при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян, але й посадові особи, на яких покладена відповідальність за стан організації роботи на даному напрямку (від заступника Генерального прокурора України до заступників територіальних та прирівняним до них прокурорам).

Поряд з цим, у наказі Генеральної прокуратури України № 7 гн від 02.04.2012 жодного слова не має про взаємодію з питань прокурорського нагляду між

прокуратурою та іншими органами державної влади та місцевого самоврядування, державними підприємствами, установами та організаціями, зокрема, по питаннях забезпечення безпеки суб'єктів та учасників кримінально-виконавчої діяльності, що важливо з огляду реалізації можливостей прокуратури щодо вирішення існуючих проблем у сфері виконання покарань. Тим більше, що в чинній редакції Закону України «Про прокуратуру» (ч. 2 ст. 25) на органи прокуратури покладено обов'язок координувати діяльність правоохоронних органів відповідного рівня у сфері протидії злочинності [1].

Виходячи з цього, слід було б зазначений наказ Генеральної прокуратури України доповнити саме цим положенням. Більш того, враховуючи, що в ч. 2. ст. 25 даного закону мова ведеться про те, що порядок організації роботи з координації діяльності правоохоронних органів, взаємодії органів прокуратури із суб'єктами протидії злочинності визначається положенням, що затверджується спільним наказом Генеральної прокуратури України та керівниками інших правоохоронних органів, варто було б у наказі Генеральної прокуратури України, що регулює питання прокурорського нагляду в ДКВС України, визначили й ці пріоритети.

Список використаних джерел:

1. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1697- VII // Голос України. - 2014. - № 206 (5956). - 25 жовт. - С. 1-21.
2. Бородовська Н.О. Забезпечення правового статусу засудженого до позбавлення волі [Текст] / Н.О. Бородовська // Прокуратура. Людина. Держава. - 2004. - №9. - С. 104-113.

Проблеми визначення малозначності діяння у правозастосуванні

Кузнецов В.В., доктор юридичних наук, доцент, професор кафедри кримінального права НАВС

У судовій та слідчій практиці існує цілий комплекс (матеріальних та процесуальних) проблем щодо визначення малозначності діяння. Спочатку розглянемо матеріальні дискусійні питання розуміння вказаного поняття.

По-перше, існують проблеми щодо змісту критеріїв малозначності діяння. У ч. 2 ст. 11 Кримінальним кодексом України (КК) визначені законодавчі критерії малозначності: 1) у діянні формально є усі об'єктивні та суб'єктивні ознаки певного злочину, передбаченого КК; 2) у силу своєї малозначності воно не становить суспільної небезпеки; 3) з суб'єктивної сторони малозначне діяння не повинно бути спрямоване на заподіяння істотної шкоди [1, с. 38-39]. У кримінально-правовій науці є різні спроби визначення інших критеріїв (або конкретизації наявних) малозначності діяння. Цілком слушною є думка Т.Є. Севастьянової, що запропоновані вченими критерії малозначності діяння або недостатні, або зводяться до об'єктивних та суб'єктивних чинників, що характеризують малозначне діяння [2, с. 43].

Розглянемо проблемність щодо визначення окремих ознак малозначності діяння. Зокрема, законодавець не дає визначення поняття «істотна шкода», тому судові та слідчі органи вимушені самостійно тлумачити цю ознаку. Вважаємо сумнівною позицію слідчих та судів, при якій істотність завданої шкоди визначається суб'єктивно без врахування наявних чітких законодавчих меж злочинних наслідків. Наприклад, у судовій практиці почастишали випадки закриття провадження на підставі ч. 2 ст. 11 КК при крадіжках чужого майна на суму, що перевищує 0,2 неоподаткованого мінімуму доходів громадян. Суди беруть до уваги наступні обставини, що на їх думку, свідчать про малозначність діяння: незначний розмір завданої шкоди, відшкодування збитків (відсутність претензій з боку потерпілого), незакінчену злочинну діяльність (винний не мав